

הפרשה החסידיית

סתורתם של רבותינו נשיאינו על פרשת השבוע

ליקט וערך: אי"ש מבית לוי

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

חז"ל תיקנו בחנוכה 'הלל' ו'הודאה' - 'הלל' הוא לגבי בחינת שם הוי' דלתתא; ו'הודאה' הוא לגבי בחינת שם הוי' דלעילא.

(ספר המאמרים' תרכ"ז ע' ק"ז)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

ויבוא יוסף הביתה לעשות מלאכתו (לט, יא)
"לעשות מלאכתו - למבדק בכתבי דחושבנא", שעם היות שעסק בצרכי עולם הזה בעסקים גדולים, אינם מבלבלים מחשבתו מלהיות מרכבה ממש גם בשעת העסק. והיינו לפי שהייתה נשמתו מאצילות, וכל הנשמות דאצילות אין להם שייכות אל העולם הזה כלל, ולזאת אין מבלבל להם כלל מדביקותם באלקות.

(המשך תרס"ו ע' ר"ז)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

חנוכה הוא יום-טוב לא רגיל, שכן חנוכה הוא יום-טוב של ניצוח מלחמה, ויהודים אינם מוכשרים למלחמות. יהודים מוכשרים למלחמת התורה. - הגוף היהודי יקר מאד.

(ספר השיחות' ה'תש"ג ע' 20)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

"נר חנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוקין", "משום פרסומי ניסא", ברשות הרבים, שבו עוברים (גם) אינם יהודים ורואים האור דנר חנוכה - שבוה מודגש שהאור ד"נר מצוה ותורה אור" שמדליק יהודי (ומוסיף והולך מיום ליום) מאיר גם מתוך לביתו של יהודי, ברשות הרבים, ועל ידי זה ניתוסף אור רוחני (טוב צדק וישר) גם אצל אומות העולם שבסביבתו, ועי"ז גם בכל העולם כולו.

(משיחת נר א' דחנוכה תשנ"ב - ספר השיחות' ה'תשנ"ב ע' 189)

כ"ק אדמו"ר הזקן

וישב יעקב בארץ מגורי אביו (לז, א)
מגורי יש בו שני פירושים: האחד הוא לשון יראה, והשני הוא לשון אוצר. ושניהם עולים בקנה אחד, כי "יראת ה' היא אוצרו".

(תורה אור' פרשתנו כז, ב)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי (לז, ט)
יש להבין: איך יתכן שיעקב ישתחוה ליוסף שהוא למטה ממנו, כמו שכתוב "אלה תולדות יעקב יוסף"? הגה יש שני פירושים בענין ההשתחווה: האחד כפשוטו - השתחווה מלמטה למעלה, מנמוך ושפל לגבוה ונעלה מאד, כהשתחווה גשמית דעבד לשר ומלך; והשני השתחווה שהיא מלמעלה למטה, מן הגבוה לנמוך, כמו כאשר יפעול העבד בקשתו ושאלתו מן השר או מלך, או ירכין לו האדון ראשו וכופף קומתו אליו, שיקיים שאלתו ויומשך לו שפעו. וזה היה ענין החלום השני שראה יוסף שיעקב אביו משתחוה לו - זה ענין ההשתחווה שהוא מלמעלה למטה.

(תורת חיים' פרשתנו ר, ד)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

בחנוכה קבעו הנס בנרות מה שאין כן בשאר נסים, בפסח ביציאת מצרים - תאכלו מצות; ובפורים - ימי משתה ושמחה; הרי בנסים אלו דיציאת מצרים ופורים נקבע זכרון הנס על ידי פועל גופני, שהוא, אכילת מצה בפסח ומשתה היין בפורים, שהוא דבר שהגוף נהנה ממנו גם כן. מה שאין כן בחנוכה נקבע זכרון הנס רק על ידי נרות, וגם הימים נתקנו להלל ולהודות ולא להיות ימי משתה. והיינו לפי שגלות מצרים היה גם כן גופני בחומר ובלבנים, וכן בימי המן "בקש להשמיד כו' ושללם לבו". מה שאין כן גלות זו [דחנוכה] שהיו ישראל שרויים על אדמתם ולא גלו מארצם, רק גלות התורה "להשכיחם תורתך כו'", לפיכך קבעו בנרות - על שם הפסוק: "כי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחת מוסר".

(אור התורה' ח"ז ע' 2480)